

MISSA CRISMAL – 2017

Catedral de Vic // Dimarts Sant / 11-4-2017

Sr. Degà i membres del Capítol d'aquesta Catedral Basílica de Sant Pere de Vic,
 Germans preveres i diaques,
 Seminaristes,
 Religiosos i religioses,
 Laics i laiques,
 Germans i germanes, tots, fills estimats de Déu.

La Missa Crismal sempre té regust de cenacle, ja que fou on Jesús instituí el sagrament de l'Eucaristia i, amb aquest, el sacerdoci ministerial dels seus apòstols. En el cenacle del Dijous Sant no hi havia solament els apòstols, sinó que també hi érem tots aquells que al llarg dels segles participem del sacerdoci apostòlic en el grau de l'episcopat o del presbiterat, per la imposició de les mans i la pregària de l'Església. Per això en aquesta jornada ens reunim en gran nombre i expressem la comunió en el mateix presbiteri diocesà. I també per això avui la nostra família sacerdotal i diocesana s'alegra pel do del sacerdoci en els germans que celebren les seves noces sacerdotals; els qui celebren les noces d'or: Mn. Florenci Costa i Padró, el P. Josep Armengol i Torrents, Mn. Joan Aurich i Casals i Mn. Ramon Bufí i Puigoriol; i el qui celebra les noces d'argent sacerdotals: Mn. Joaquim Fàbregas i Navarro. Acció de gràcies pels germans sacerdots, tot pregant per la seva fidelitat i santedat; així com també pregària fervent perquè el Senyor ens faci del do dels sacerdots que la seva Església necessita per al servei dels homes i dones que tenen fam i set de ser justos.

En el meu cor de bisbe han ressonat de manera especial les paraules del profeta Isaïes, que el mateix Jesús va llegir en la sinagoga de Natzaret: *L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, perquè el Senyor m'ha ungit a portar la bona nova als desvalguts.* Ressonen en acció de gràcies al Pare pel do de Jesús, el Messies, l'Ungit, ple de l'Esperit Sant, enviat a proclamar a tots els homes la salvació i la vida. En ell es compleixen les paraules de l'Esclat. La bona nova, l'Evangelí, és present en Crist; encara més, ell és l'Evangelí, la bona notícia per a tots els homes. També per als homes i dones del nostre temps. I les paraules del profeta Isaïes ressonen així mateix en acció de gràcies per tots i cada un de vosaltres, estimats germans sacerdots i diaques, religiosos i laics, perquè, amb la força de l'Esperit Sant, maldeu per fer arribar l'Evangelí als vostres germans. Són molts els esforços, els treballs; però, al mateix temps, són minsos els fruits de conversió i de vida. La desesperança pot trucar al nostre cor; però no hi pot entrar. L'esperança del cristià no rau en les seves forces ni en les seves qualitats, ni en el nombre dels qui som ni en la preparació que puguem tenir. L'esperança del cristià no rau en ell mateix, sinó en el Senyor. Fem nostres les paraules del salm: *No és un gran exèrcit el qui salva els reis, / ni per ser valent queda il·lès el soldat; / els cavalls no valen res per a guanyar una victòria, / la seva envestida no salva ningú /... / Tenim posada l'esperança en el Senyor, / auxili nostre i escut que ens protegeix /.../ Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; / aquesta és l'esperança que posem en vós (Sl 32).*

Hem de posar, doncs, l'esperança en el Senyor i en ningú més. Ell és la nostra esperança viva, el qui ha mort i ha ressuscitat i és viu acompanyant la seva Església: *Jo sóc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món (Mt 28,20).* Amb l'esperança posada en el Senyor i amb la certesa de la seva presència enmig nostre, estimats germans, és com, plens de l'Esperit Sant, ens hem de sentir enviats a proclamar la bona nova als desvalguts. L'avui de la salvació és ara. Sí, ara i aquí, en aquesta

estimada terra i en aquesta societat, en aquest món en el qual el Senyor ens ha concedit de viure, en els inicis del segle XXI i en aquest tombant de la nostra història. I en dir tombant de la nostra història no em refereixo al tema polític. No ens pertoca ni a mi com a bisbe ni a nosaltres com a ministres de Déu definir la manera política en què aquesta terra s'ha de configurar. Serà allò que tots com a poble, en el respecte dels uns pels altres i en la concòrdia de la pau, voldrem i dissenyarem. Amb tot, sempre hem de confiar en Déu i pregar perquè es faci la seva voluntat per al bé de tots. Però sí que pertoca al bisbe i als ministres del Senyor tenir la mirada profunda, la mirada de Déu per al bé de tots els qui hi vivim, no oblidant mai els qui, en cada moment de la història, són descartats, els qui no deixen néixer, els qui són menyspreats en la seva dignitat, els qui són rebutjats per la seva fe cristiana o per la seva concepció de la vida, els qui són abandonats en les seves cases, residències o hospitals, negant-los l'escalf de l'estimació i àdhuc el dret a viure fins on el Déu de la vida ho té disposat; sense oblidar mai els qui tenim el dret i el deure d'acollir, protegir, promoure i integrar, els emigrants i refugiats, que cerquen un millor futur per a ells i les seves famílies, o que fugen amb dolor de la seva pàtria per la guerra o la manca de llibertat, com ens fa present la «Creu de Lampedusa» que ens acompanya en aquesta celebració.

I dins d'aquesta mirada de pastor hi ha el dolor del cor de Déu en veure com molts dels seus fills ni el coneixen ni el lloen ni li donen gràcies. Sí, són molts, moltíssims, els fills d'aquesta nostra terra, d'aquest país, d'aquesta cultura, de les nostres famílies, dels nostres pobles i ciutats, que, potser sense ni adonar-se'n, han fet «apostasia» de la seva fe cristiana. Molts que, havent passat per les nostres catequesis, les nostres escoles, els nostres esplais i grups escoltes; havent passat per les nostres mans, han oblidat la fe o no viuen segons la fe cristiana. Per a ells el Senyor no és algú viu, algú que els estima i que té per a ells camins de vida i de felicitat. S'ha caigut fàcilment en el parany de pensar que l'amor i la veritat provenen de nosaltres, en la fal·làcia de pensar que l'home per ell sol ja pot construir el món, la societat, la família. S'ha passat de l'autonomia de les coses creades, al rebuig del creador i del salvador, difonent-se una mentalitat on Déu no és pas el més important. Déu no actua en el món, ni l'estima. L'home i la dona seran més feliços i més lliures com més lluny siguin de Déu i de les coses de Déu.

L'anunci missioner i evangelitzador és una urgència per a tots nosaltres. I ho és especialment en aquesta terra, en aquest país, en els nostres pobles i ciutats, on elits culturals, socials, mediàtiques mantenen actituds hostils a la fe cristiana i a la llibertat religiosa, en perjudici dels més petits i els més pobres. Certament que l'Església té un repte nou en la seva història. L'Església en la seva llarga història ha viscut moments crucials i amb grans reptes. I sempre, amb la llum i la força de l'Esperit Sant, ha sabut treure del seu cor la santedat dels seus fills i la missió generosa i engendradora de comunitats transformades i, al mateix temps, evangelitzadores. El repte nou per a l'Església és el d'anunciar l'Evangeli a unes persones d'un país que té arrels cristianes, però per a qui aquesta fe ha deixat de ser significativa. Com ens deia Benet XVI en la convocatòria de l'Any de la Fe: «Mentre que en el passat era possible reconèixer un teixit cultural unitari, àmpliament acceptat en la seva referència al contingut de la fe i als valors inspirats per aquesta, avui no sembla que sigui ja així en extensos sectors de la societat, a causa d'una profunda crisi de fe que afecta moltes persones» (*Porta fidei*, 2).

Aquest és el tombant de la història en aquesta terra. I a tots nosaltres el Senyor ens demana mirada profunda i esperançada, escolta atenta a l'Esperit que ens envia a portar la bona nova als pobres. El Senyor ens demana més i més comunió en la missió

que ens porti, no tant a mirar-nos a nosaltres i les nostres petiteses, sinó el camp immens de la missió evangelitzadora. El Senyor ens demana amb urgència més generositat en el nostre lliurament a l'aventura missionera, perquè ell vol la nostra feblesa, la nostra pobresa, la nostra poqueta cosa, el que bonament puguem fer, per tal que ell, Déu omnipotent i misericordiós, faci l'obra immensa del seu amor, que no és altra que fer que tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat. En aquest tombant de la història de la nostra societat, solament els qui siguin valents, els qui *no estimen tant la vida que els faci por la mort* (cf. Ap 11,11), i vulguin, nedant contra corrent, anunciar, amb la vida i amb la paraula, que Jesús ha ressuscitat, seran els sentinelles del món nou, que en el matí de Pasqua va esclatar i ningú mai no podrà parar. La grandesa de l'amor de Déu no té fi. ¿Qui, doncs, acabarà mai de contar la seva misericòrdia i la seva grandesa?

En el meu cor de bisbe, de pastor de l'Església de Vic, neix, amb temor i amb respecte, la crida a convocar un Sínode Diocesà, com una necessitat per a la nostra Església en aquest tombant de la història de la nostra terra. Un sínode que aculli la crida del sant pare Francesc a posar tota la realitat de la nostra pobra Església al servei de l'evangelització, a l'anunci salvador i alliberador de Crist. El missatge del Papa és clar: «La proposta cristiana mai no envelleix. Jesucrist també pot trencar els esquemes avorrits en els quals pretenem tancar-lo i ens sorprèn amb la seva constant creativitat divina. Cada vegada que intentem tornar a les fonts i recuperar la frescor original de l'Evangelí, broten nous camins, mètodes creatius, altres formes d'expressió, signes més eloqüents, paraules carregades de renovat significat per al món actual» (EG, 11). Necessitem, doncs, caminar més junts, fressar els camins de l'Evangelí sempre nou. Necessitem escoltar-nos els uns als altres perquè el que és de tots, per tots ha de ser acollit, pensat, resat, programat. El que a tots afecta, per tots ha de ser tractat.

Demanam, estimats germans, la intercessió dels sants i beats de la nostra diòcesi a fi que no tornem mai enrere en veure el repte de l'anunci de Crist, sinó que, al contrari, sapiguem posar-nos en camí tots junts anunciant el Crist, l'Ungit, enviat a proclamar la bona nova als pobres i desvalguts. Que Maria, Estrella i Mare de la nova evangelització, ens porti de la seva mà a experimentar l'alegria d'evangelitzar. Amén. Amén.